

Nedelja svete Trojice

Pirniče 16. junija 2019

»Jaz sem v Očetu in Oče v meni«

Dragi bratje in sestre!

Na nedeljo po binkoštih leto za letom obhajamo nedeljo Svete Trojice, ki je nekakšno skrivnostno središče naše vere. Temeljna resnica krščanskega nauka. Resnica o tem, da Bog, kakor nam je bil razodet, ni nekakšna monolitna enota, ki bi v svoji mogočni statičnosti vladal svetu, ampak je v svojem bistvu odnos; in to ne kakršenkoli odnos ampak ljubezen. Povedano z drugimi besedami: naš Bog je ljubezen sam v sebi.

V Svetem pismu večkrat srečamo Jezusove besede, ko govori o svojem odnosu z Očetom. Pravi namreč: *»Jaz sem v Očetu in Oče v meni«*. In na drugem mestu - danes smo to slišali v evangeljskem odlomku - : *»Vse, kar ima Oče je moje«*. In kaj, dragi bratje in sestre, je tista sila, ki povezuje tako močno da iz dveh napravi eno? Mar ni to ljubezen?

Da. V moči ljubezni dva postaneta eno. Kakor mož in žena, ki se v ljubezni za vedno podarita drug drugemu, kot pravi sveto pismo, *»nista več dva ampak eno«*. Ljubezen združuje v eno. Ljubezen zedinja.

Morda je to danes težko razumeti, ko se vendar povsod okrog nas tako telo poudarja samega sebe. Vse moram doživeti, vse izkusiti. Poskrbeti zase. Pred nekaj tedni sem nekje ob avtocesti videl celo velik - jumbo - plakat na katerem je pisalo: "Verjemi vase". Kot bi bil JAZ središče veselja in bi se vse vrtel le okrog MENE. In v tem svetu je le malo prostora za drugega. Drugi, človek ob meni, je predvsem sredstvo, orodje, s katerim lahko dosežem več; v najboljšem primeru, partner s katerim lahko oba, ko sva povezana, doseževa več. A v prvem planu je seveda spet zgolj korist, ki si jo obetam zase. Takemu stanju medsebojnih odnosov pravimo individualizem, in je svetlobna leta oddaljen od tega kar Jezus imenuje Božje kraljestvo.

Božje kraljestvo je pravzaprav nekaj ravno obratnega. Božje kraljestvo gradijo odnosi, kot jih najdemo znotraj Svete Trojice - in kot smo že ugotovili je ta odnos pravzaprav en sam: ljubezen. Družba h kateri nas vabi Jezus Kristus je torej družba po vzoru Svete Trojice: skupnost, občestvo, nenazadnje civilizacija, ki sloni na temelju ljubezni. Ko praznujemo nedeljo Svete Trojice imamo zato pred očmi Jezusovo prošnjo, ki jo je v svoji velikodušni molitvi pri zadnji večerji tolikokrat izrekel: *»da bi bili vsi eno, kakor si ti, Oče, v meni in jaz v tebi, da bi bili tudi oni v naju«*. Jezus Kristus torej od svoje Cerkve pričakuje in ji želi, da bi se vedno znova prizadevala za edinost, ali še bolje, za

enost sama v sebi. Ko kristjani gradimo svoje občestvo - konec koncev tudi našo župnijo - ko vzpostavljamo odnose, temelječe na ljubezni, ko se trudimo za solidarnost z ubogimi med nami, ko drug drugemu vedno znova odpuščamo in si prizadevamo živeti v miru, razumevanju in prijateljskih odnosih drug z drugim, med nami živi Sveta Trojica: Bog, ki je ljubezen sama. In če med nami zares živi Bog, potem to občestvo ni nič drugega kot Božje kraljestvo. Po nas, bratje in sestre, v svetu zaživi Bog sam.

Naj bo praznovanje nedelje Svete Trojice, dragi bratje in sestre, priložnost, da v sebi spet poživimo zavest, da smo poklicani sredi tega sveta graditi novo družbo, ki ne bo slonela le na zadovoljevanju potreb in interesov posameznika, ampak bo bistveno zaznamovana s prizadevanji za ljubezen, spravo, mir in odpuščanje. Z drugimi besedami: da bomo kristjani živi kamni v čudoviti zgradbi Božjega kraljestva, ki nastaja med nami. Amen.